

se je onega sijajnega dne, ko so zavili v Giudeko in ko se mu je zazdelo, da ga uskoški glavavar vprašuje, kako plačilo bo prejel, ker ga izdaja krvnikom.

Storil sem svojo dolžnost! si je zdaj trdovratno ponavljal. In prav tako trdovratno ga je nekaj zavračalo: Prejel si plačilo, ki je drugačno kakor si ga je mislil Uskok. Tudi če ti prijatelji ničesar ne poreko, očitali ti bodo njih pogledi, odlikovan si!

Tako je padla kaplja grenkega pelina v sladko čašo, ki jo je bil Just dvignil k ustnam po letih trdega življenja v službi Sere-nissime, krotilke nešteti ljudstev in dežel. Po dnevih, polnih ne-strpnega pričakovanja in po sijajnem prazniku, je začutil nje grenkobo in se ni umiril in ni zaspal, dokler si ni spet pričaral Nevine mile podobe pred oči. Njen sijaj je zagrnil vse, kar je tako nenadno skalilo njegov mir in sladko zadovoljnost.

(Dalje prihodnjič.)

M E G L A

D R A G U T I N M. D O M J A N I Č

Megla gusta, megla siva,
Kaj tvoj mrak dolinu skriva?
Da mi ne bu moja mala
V cirkvu k meši dojtj znala.

— Naj bit v strahu, vre pogodi,
Zvona glas ju dobro vodi! —

Ne znaš, da je duša moja
Lepa, kak je malo koja?
Kak i nebo su joj oči,
Tak ih nebu videt moči.

— Bar ti drugi nju ne zmami.
Bole vidiš, kad ste sami —

Gore jutro vre se smeje,
Sunčece planine greje,
Kaj ti je dolina kriva?!
V barje hodi, megla siva!

— Mala se kak jutro smeje,
Pogled joj kak sunce greje.
A kak sladka su joj vusta,
Znal buš — če bu megla gusta!

U M E T N O S T I N S V E T O V N I N A Z O R

J O S I P V I D M A R.

V 7. številki lanskega letnika «Doma in sveta» je priobčil dr. Anton Vodnik, pesnik in umetnostni zgodovinar, kritiko češ da mojega umetnostnega nazora. Nimam namena braniti se ne zoper očitke, ki zadevajo jasnost, ne zoper očitke, ki zadevajo doslednost mojih estetskih misli, zlasti ne zoper druge. Kajti razumljivo je, da v člankih, ki so nastajali v razdobju dveh let, in to v času najintenzivnejšega misel-